

Небосклонътъ билъ прозраченъ,  
Отъ бѣлъ Вардаръ до тихъ Дунавъ  
Не обличалъ облакъ мраченъ  
Охридъ, Средецъ и пѣкъ Търновъ.

Ако гусла забравила,  
Старина ни каква била,  
Знаить она наша доба,  
Наше врѣме, нова рожба.

Братство, любовь нека пѣйтъ  
Нека гонить гнжна злоба,  
Духъ народенъ некъ не тлѣйтъ,  
Че друга етъ за насъ доба...

Ми имаме языкъ, вѣра,  
Свжченъ, богатъ, языкъ полень,  
И та вѣра насъ согрѣла  
Сосъ народность, сосъ духъ воленъ.

Че та вѣра въ насъ ся слила  
Сосъ народность съ наши нрави  
И думитъ ни полила  
Сосъ търпение, мисли здрави

Не ли врѣме, не ли доба  
Гнжна завистъ да изгонимъ,  
И взаимната ни злоба,  
Въ братска любовь да обърнемъ.

Едновѣрецъ, другоземецъ,  
Онъ разсипа языка нашъ,  
И тамъ велитъ хитъръ френецъ  
Не етъ добъръ закона нашъ.